

Waar zijn de iglo's van Iglostad ?

Illustratie's:

Muriel Dielemans

Tekst:

Marie Dielemans

Myriam Dielemans

Beste Collega's,

Het ontdooien van de permafrost, de verdwijning van het pakij en daarbij het leefmilieu van de ijsberen, de migratie van mariene diersoorten en de opening van een waterweg voor olietankers zijn verscheidene problemen - verbonden met de opwarming van het klimaat- waarmee Professor Niezel, Breekhals en Waaghals deze keer geconfronteerd worden.

Onze vrienden hebben een « gedragscode voor een betere wereld » opgesteld. Daarmee willen ze iedereen duidelijk maken dat we allen samen moeten werken om onze planeet Aarde leefbaar te houden.

U kunt op uw beurt de code - het verdrag van Kyoto - op de leefwereld van de kinderen in de klas toepassen. Wees vindingrijk!

Elk kind zou bijvoorbeeld een tekening kunnen maken of een tekstje kunnen schrijven over hoe hij of zij energie gaat besparen om zo de planeet te beschermen tegen de opwarming van het klimaat. Maak er een bundeltje van en stuur ze naar uw lievelingshelden.

Al uw codes zullen Breekhals en Waaghals aanmoedigen hun expedities voort te zetten.

Professor Niezel
International Polar Foundation
Tweestationsstraat 120A
B – 1070 Brussel
België

Beste Ouders,

Schrijf of teken ook, samen met uw kinderen, een code van goed gedrag dat overeenstemt met uw leefstijl thuis.

Neem niet de veel hooi op uw vork. Beperk u tot enkele maatregelen die u effectief kunt uitvoeren. En vergeet niet dat alle beetjes helpen!

Onze helden wachten ongeduldig op uw post.

Breekhals de ontdekkingsreiziger woont in het woud van Huppelstad. Hij was heel druk bezig.

Vanmorgen had de postbode voor hem in zijn tuin een heel groot pak gebracht.

Op één van de zijden van de doos stond in grote rode letters geschreven: « expeditiemateriaal, uit te testen in een heel koude omgeving ».

Breekhals kon zijn ogen niet geloven. Hij wachtte al zo lang op dit pak. Hij had de hoop al opgegeven om ooit nog eens naar Iglostad te reizen.

Opgewonden riep hij Waaghals, zijn vriend. Nieuwsgierig begon hij de grote doos uit te pakken.

Waaghals kwam hals over kop aangestormd, en samen ontdekten ze dikke jassen, bergschoenen, slaapzakken, ski's..., en helemaal op de bodem van de doos trok een klein rond rugzakje hun aandacht.

- Kijk ! Dit ziet er net uit als het schild van een schildpad ! geksheerde Breekhals, en hij zette het ding op zijn rug.

Nieuwsgierig openden ze de zak. Binnenin stond er geschreven “gooi de zak omhoog”. Verbaasd deden ze wat hen opgedragen werd. En oh, wat een verrassing! De zak sprong open en nam de vorm van een tent aan.

- Maar, dat is fantastisch ! Laten we het opnieuw proberen !

De twee ontdekkingsreizigers schaterden het uit van plezier.

Door al die sensatie wilden ze hun vertrek naar Iglostad geen seconde meer uitstellen. Ze laadden hun sleeën met allerlei spullen, die ze in de ijskoude poolgebieden heel hard nodig zouden hebben.

- Heb je de vliegtuigtickets ? vroeg Waaghals bezorgd.
- Nee, geen sprake van ! We vertrekken met de boot, antwoordde Breekhals. We moeten de planeet beschermen. Je weet toch dat vliegtuigen heel veel vervuilen!
- Maar de boot gaat zo traag vooruit, en ik reis liever met het vliegtuig, kreunde Waaghals.
- Pech, we moeten allen ons steentje bijdragen! Ik vertrek met de boot. Dat staat vast. Als je niet meewilt met mij, dan zien we elkaar wel in Iglostad! riep Breekhals verontwaardigd uit.

En weg was hij met zijn slee. Hij liet Waaghals alleen achter met een hartverscheurende keuze: de boot of het vliegtuig?

Ook Waaghals vertrok tenslotte, maar in de richting van de luchthaven. Hij vond dat Breekhals overdreef. Een reis met het vliegtuig is toch niet zo erg voor de aarde, piekerde hij nog steeds niet overtuigd of zijn keuze wel de juiste was.

Onderweg kwam hij langs het laboratorium van Professor Niezel, het geleerde konijn van Huppelstad.

- Naar waar vertrek je met je volgeladen slee?, vroeg professor Niezel door het open raam.
- We gaan naar Iglostad, antwoordde Waaghals.
- Maar je bent alleen, waar is Breekhals?

Waaghals vertelde Professor Niezel over zijn ruzie met Breekhals. Professor Niezel maakte zich boos en gaf Waaghals ervan langs.

- Breekhals had gelijk! Het klimaat is aan het veranderen en de vliegtuigen vervuilen veel meer dan de schepen of de treinen. Denk nu eens eventjes niet alleen aan jezelf!

Geschrokken door de reactie van Professor Niezel, vertrok Waaghals beduusd naar de haven. Al gauw vond hij Breekhals terug, die hem heel vrolijk onthaalde. Het luchtte hem op. En zeker toen hij de « Albatros » zag, het mooie witte schip waar hij met de meest vooraanstaande wetenschappers van het land kon meereizen.

Een mooie tocht naar Iglostad kon beginnen...

Na een lange reis op zee meerde het schip aan in Iglostad, het dorp waar de witte hazen van Arctica zich verzamelen om er de winter door te brengen.

- Denk je dat we op de goede plaats zijn? Ik zie geen iglo's en er zijn overal muggen, bemerkte Waaghals.
- Dit is inderdaad vreemd ! En waar is al het ijs? Wat gaan we met onze sleeën doen? Breekhals maakte zich ernstige zorgen.

Ze hadden zich immers een wit dorp met iglo's voorgesteld, zoals in de fotoboeken. Teleurgesteld gingen ze op zoek naar een plekje om de magische tent op te stellen.

Onderweg kwamen ze enkele hazen tegen.

- Ze zijn een beetje dik! merkte Breekhals op.
- Die eten hier zeker lekker! watertandde Waaghals.
- Laat ons eerst vlug de tent opstellen! Daarna kunnen we op verkenning, zei Breekhals wijselijk.

Met zo'n magische tent was dit een makkie.

Breekhals vond Iglostad maar een treurige bedoening. Alles was er grijs in plaats van wit.

Hij begaf zich naar het strand en liet de gulzige Waaghals met de andere hazen meegaan naar de grote vlakten waar er nog heerlijke bosbessen groeiden. Er hingen massa's van die lekkernijen aan de struiken omdat het dit jaar nog steeds uitzonderlijk warm was.

Aan de rand van het water stond een graatmagere haas in gedachten verzonken naar één van de weinige ijsbergen te staren. Het was Meester Sneeuwvlok, de leraar van Iglostad.

Breekhals ging naast hem zitten en ze begonnen te praten.

- Dit jaar zal er geen eerste schooldag zijn, zei Meester Sneeuwvlok treurig. Hier start de school wanneer het begint te sneeuwen! Alle voedsel die we naartig tijdens de zomer kunnen verzamelen, is dan immers door de sneeuw bedolven en dus moeten we het zoeken staken.
- Maar nu het zo warm is, blijven mijn vrienden eten verzamelen en vullen ze gulzig hun magen met al die lekkernijen.
- Straks worden ze nog allemaal ziek.
- Ik begrijp niet was er aan de hand is.

Breekhals had spijt dat ze zo ver weg van huis waren. Dit leek allesbehalve op het avontuur dat hij in zijn dromen had voorgesteld. Hij vroeg zich geërgerd af hoe hij het nieuwe materiaal zou testen.

Breekhals zette in stilte zijn wandeling verder. Grote uitgestrekte vlakten hebben een rustgevend effect... Hij hoorde een mama beer haar twee uitgehongerde kleintjes troosten.

- Wanneer de zee bevroren zal zijn, zullen we op het pakijs gaan om op zeehonden te jagen. Eet ondertussen bosbessen. Ik weet dat jullie honger hebben, maar we moeten op de koude wachten.

Breekhals vernam beetje bij beetje dat er een echt probleem was in Iglostad. Hij moest professor Niezel verwittigen.

Dit ging gemakkelijk en snel met de satelliet-GSM.

Toen professor Niezel de woorden « probleem » en « klimaat » te horen kreeg, kon hij de verleiding niet weerstaan om zelf naar Iglostad te reizen.

Hij wilde zo vlug mogelijk vertrekken om het probleem verder te onderzoeken. Per schip natuurlijk! Dit was een uitstekende gelegenheid om op reis te gaan met de hele familie. Iglostad wachtte op hen!

Mevrouw Trompet en hun drie konijntjes Krulletje, Patatje en Turluut pakten onmiddellijk hun koffers. Het wetenschappelijk materiaal werd zorgvuldig ingepakt.

Tien dagen later bevonden Professor Niezel en zijn hele familie zich in de magische tent van Breekhals en Waaghals. Ze zouden eerst en vooral een slaapplek moeten zoeken.

- Mijn school is leeg! Het zou me een genoegen zijn, u en uw familie daar uit te nodigen om er te overnachten! stelde Meester Sneeuwvlok voor.

Patatje, Turluut en Krulletje waren in de wolken. Ze zouden in een school gaan wonen!

De familie viel al snel in slaap.

De volgende morgen werden ze wakker door het gelach van hun buren.

- Oh! Oh! Oh! Je bed is in de grond gezakt ! Je bent verdikt! zei een haas.
- Hahaha! De jouwe ook, antwoordde de dikke haas lachend. We moeten op dieet!

Vanuit een andere tent hoorde men:

- Hahaha! De stoel zakt door de grond wanneer ik er op ga zitten! Ik ben te dik.
- Hihhi! Ik ook!

Professor Niezel en Mevrouw Trompet vonden hun nieuwe buren heel vrolijk en beslisten samen met hen te ontbijten.

Maar toen Professor Niezel buiten wilde komen, kon hij de deur niet openen ! Ook de school was in de sneeuw gezakt.

Er was iets heel vreemds aan de hand in Iglostad.

Professor Niezel sprong door het raam van de school naar buiten. Hij was bezorgd en ging overal op zoek naar Breekhals en Waaghals.

- Maar waar zijn die twee toch weer naartoe? wond hij zich op.

Hij begaf zich in de richting van het strand en koos een hoger gelegen plek uit waar hij heel ver kon kijken. En inderdaad, aan de horizon zag hij zijn twee vrienden in een kayak, gekleed in walrushuiden.

Terwijl hij op hen wachtte, zette hij zich neer en dacht heel diep na.

Opeens begon de aarde te trillen. Met een ruk werd Professor Niezel van de grond opgetild. Alles rondom hem stortte ineen.

- Help! Help! riep hij toen hij in het ijskoude water terechtkwam! Hij spartelde met alle macht om uit het water te geraken.

De nare ervaring had bij de professor echter een belletje doen rinkelen.

- Maar nu begrijp ik het! riep hij verheugd uit, ondanks zijn benarde situatie.
- Wat hebt u begrepen? vroegen twee stemmen achter hem. Het waren Breeekhals en Waaghals die alles vanuit hun kayak hadden zien gebeuren.

Professor Niezel klampte zich aan de kayak vast terwijl ze zo snel mogelijk naar de kant peddelden.

- Diep onder ons is de grond aan het ontdooien! stotterde Professor Niezel over zijn toeren. De grond is niet langer keihard bevroren. Hierdoor zakt de grond van Iglostad en glijden er op sommige plaatsen zelfs stukken bodem naar de zee. Het is te warm!
- Dokter Garnaal kan ons misschien meer vertellen. Hij is aan boord van de « Albatros », het mooie witte schip van de wetenschappers, waar we op meegereisd zijn, herinnerde Breekhals zich.
- Laten we naar hem toe gaan, stelde Professor Niezel voor. Allen tesamen zullen we een oplossing moeten vinden om Iglostad te redden.

Het nieuws verspreidde zich snel in Iglostad. De pret met de lekkere bosbessen en weggezakte stoelen was plots voorbij!

Terstond beslisten de bewoners dat alle haasjes terug naar school moesten en maar door het raam naar binnen moesten huppelen. De papa hazen zouden alle tenten rechtzetten en de mama hazen zouden zich opofferen om de resterende bosbessen voor iedereen van het dorp te plukken. Men moest wel heel voorzichtig zijn met de smeltende grond!

Er heerste een gespannen drukte over Iglostad.

Breekhals, Waaghals, Professor Niezel en Mevrouw Trompet vertrokken met de kayaks in de richting van het pakijs, op weg naar het mooie witte schip waar Dokter Garnaal diertjes van de Noordpool aan het onderzoeken was.

Meester Sneeuwvlok paste ondertussen op Krulletje, Patatje en Turluut.

Het mooie witte schip van Dokter Garnaal was omringd door ijsblokken. Er heerste een vreemde stilte.

- Wouhou! Dokter Garnaal! Hier zijn we weer! riepen de roeiers in koor.

Hij antwoordde niet!

Breekhals riep nog eens heel hard:

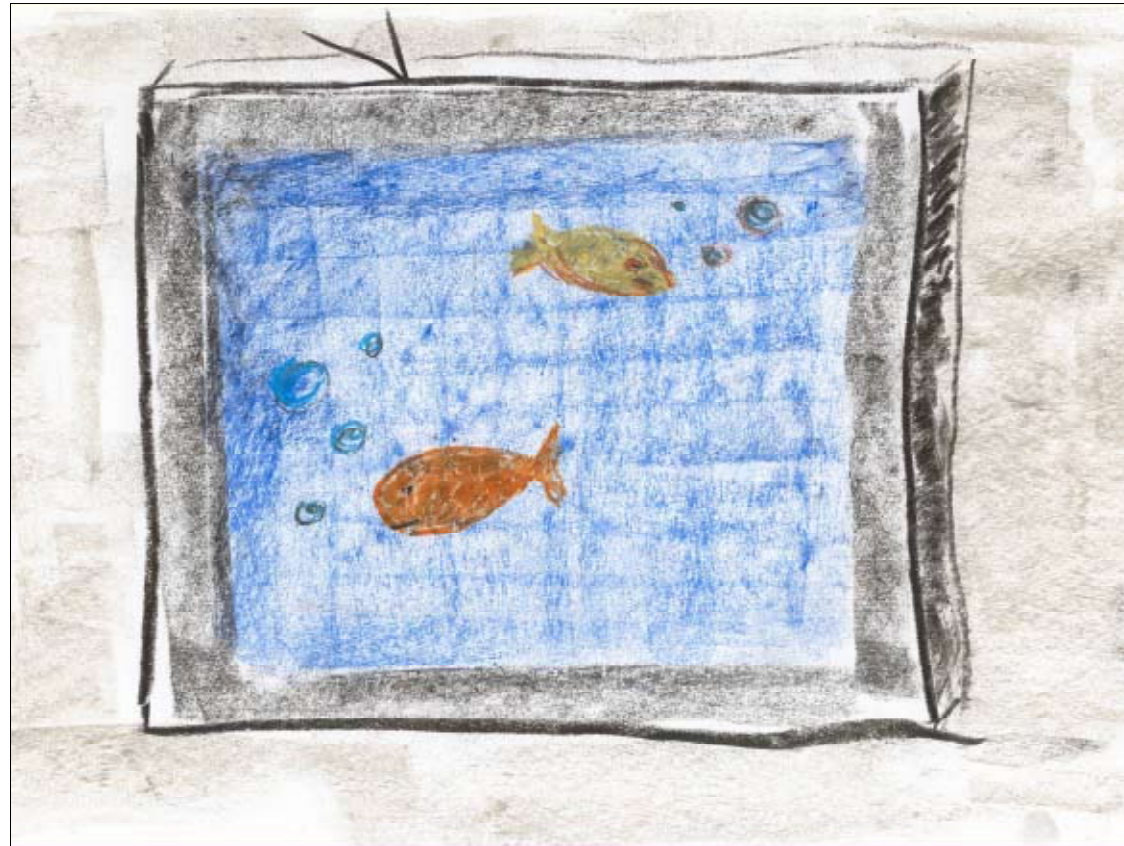
- Dokter Garnaal! Waar bent u?!

Nog steeds antwoordde er niemand.

Maar als een donderslag weergalmden er bulderende stemmen over het dek.

- Oh! Ah! Prachtig!

Nieuwsgierig klommen de vier vrienden aan boord van de Albatros.

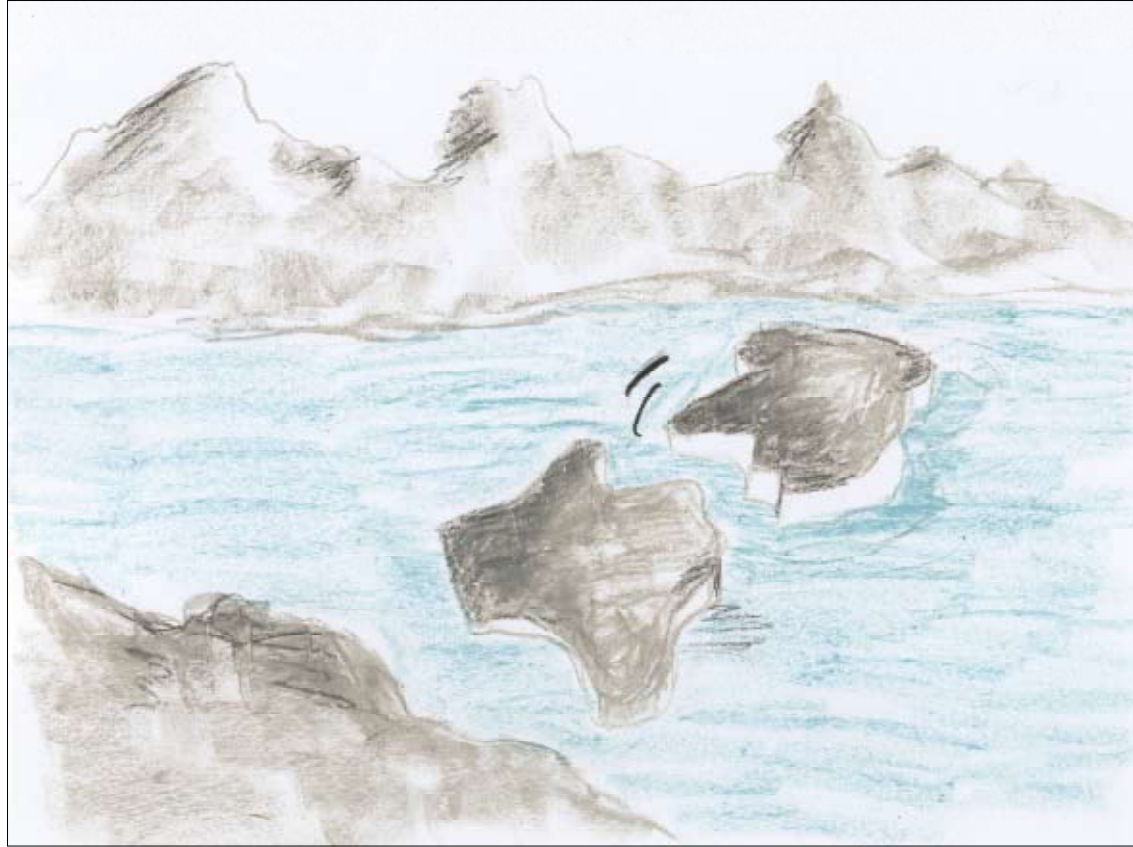
Daar ontdekten ze Dokter garnaal en alle andere wetenschappers, kijkend naar een groot televisiescherm.

Niemand gaf teken van leven toen de nieuwkomers over de reling klauterden.

Op het televisiescherm waren beelden te zien die door Victor, de robotfotograaf, vanuit de diepzee via een kilometerslange kabel naar het schip werden gestuurd. De beelden waren adembenemend mooi en zo verrassend! Niemand had ooit gedacht dat er in de diepzee zoveel leven te zien zou zijn.

Plots wees Dokter Garnaal met zijn poot iets kleins aan. Het was iets doorschijnend dat nieuwsgierig tot bij de onderwatercamera zwom. De wetenschapper was verbijsterd:

- Maar deze garnaal leeft normaal gezien in warme wateren ! Wat doet die hier?

Ook Professor Niezel deed verstoeld een stap vooruit. Het nieuws leek zo onrustwekkend dat niemand zich afvroeg waar de nieuwe bezoeker opeens vandaan kwam.

- De oceaan warmt op, legde hij uit. Het is een drama: de zeedieren zijn hun kluts kwijt. En in Iglostad zijn de bewoners bang omdat de bodem er smelt.

Op het scherm waren er nog twee kleine visjes te zien. Ook zij horen niet thuis in de poolzee, voegde een wetenschapper eraan toe.

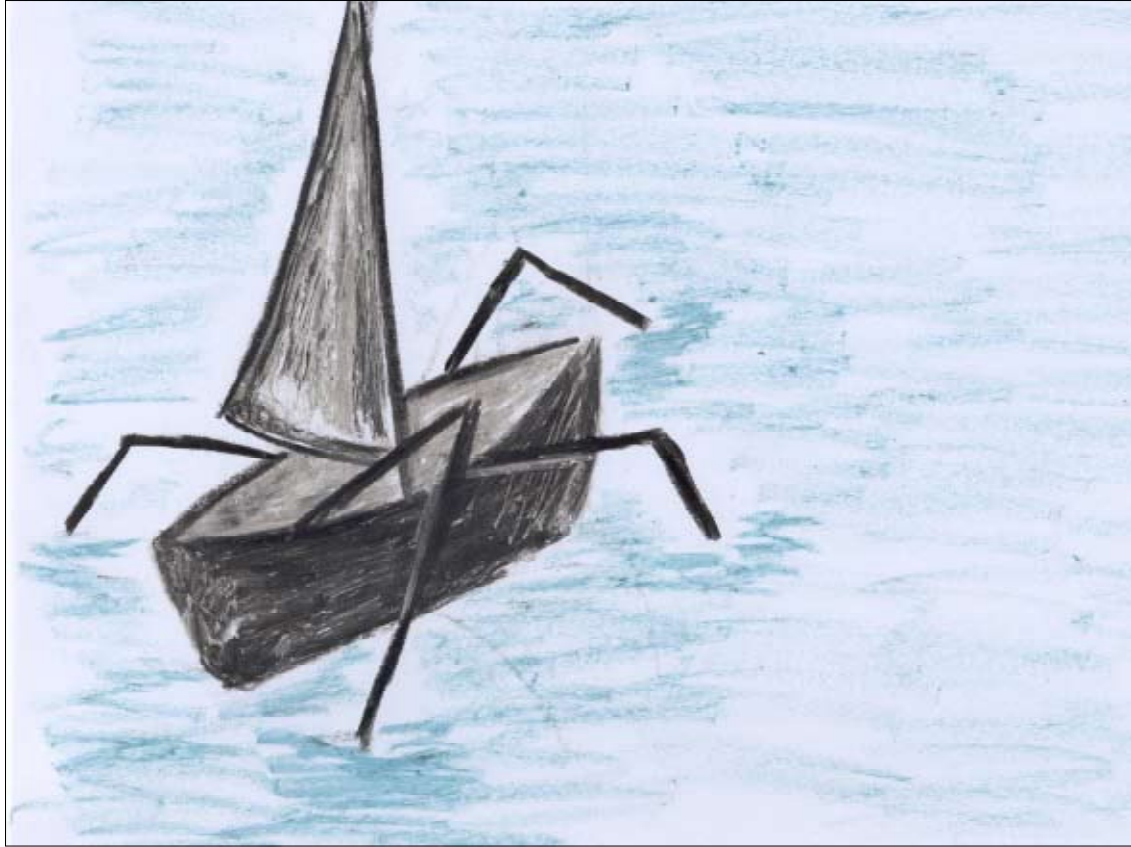
- Laten we Victor naar boven halen en daarna samen dieper over het probleem nadenken, stelde Dokter Garnaal voor.

Terwijl de wetenschappers druk in de weer waren, bewonderde Mevrouw Trompet het prachtige spektakel van opbotsende stukken pakijs, wat een overdonderend lawaai met zich meebracht.

Plots ontdekte mevrouw Trompet iets merkwaardigs.

- Daar! Een gigantisch groot monster!, riep ze uit.

Iedereen liet prompt het werk vallen.

Heel ver aan de horizon zagen ze een zwarte vlek met vier armen die zich langzaam voortbewoog.

Ze haalden snel hun verrekijkers. Maar omdat ze nog te ver verwijderd waren, konden ze onmogelijk uitmaken wat het precies was.

Al snel daarna kondigde de kapitein van de Albatros in de luidspreker aan:

- Ons schip begeeft zich dichterbij een niet te identificeren schepsel. Blijf op uw hoede!

Al snel werd Victor teruggebracht op de brug, waarna Albatros zijn weg kon hervatten.

Naarmate de Albatros dichterbij het monster dreef, werden de wangen van Mevrouw Trompet knalrood. Een woede overmande haar.

- Het monster met de bewegende armen was een reusachtige zwarte boot met immense kranen en containers! Het schip verstoord de vredige stilte van het noordpoolgebied, riep ze verontwaardigd uit met een gezicht dat nu al paars was aangelopen.

Met haar verrekijker had ze de naam van het schip kunnen gelezen:
« Olievlek ».

- We contacteren hem per radio ! beval Mevrouw Trompet kordaat.

De kapitein van de Albatros was een beetje verrast door haar bazige houding, maar gehoorzaamde.

- Hallo! Hallo! « Albatros » vraagt « Olievlek », « Albatros » vraagt « Olievlek ». Hallo! Hallo! herhaalde hij meerdere keren.

« Olievlek » maakte zoveel lawaai bij het breken van de ijsblokken die zijn weg versperden, dat hij de oproep niet hoorde. Na vele herhalingen vanuit de Albatros antwoordde de kapitein, Meneer Olie:

- Geen tijd om te praten, zoeken voor al onze schepen een kortere weg tussen Oliestad en Vervuilstad... Moeten vóór maandag onze lading dieselolie leveren.

Op de Albatros was iedereen uit het lood geslagen. Hun geliefde mooie witte land zou in een snelweg voor olietankers veranderen. Want door de opwarming van het klimaat smolt het pakijs en was er nu een vaarweg voor grote, immens vervuilende, schepen.

- We kunnen dit absoluut niet laten doorgaan, zei professor Niezel.
- Maar we kunnen dit ook niet alleen oplossen, benadrukte Dokter Garnaal. Het klimaat verandert, dit is een zaak die iedereen aangaat.
- We zouden alle steden samen moeten brengen en samen beslissen wat we moeten doen zodat het klimaat niet verder opwarmt, stelde Breekhals voor.

Het groepje vrienden schoot in actie. Vanop het schip stuurden ze een email-bericht naar de bewoners van Vlinderstad, Vervuilstad, Oliestad enz. Allen werden uitgenodigd om zich bij Meester Sneeuwvlok in Iglostad te voegen.

Oliver, de ivoormeeuw, een vriend van Breekhals en Waaghals, had alles gehoord. Hij vloog weg en verspreidde het nieuws. Dankzij zijn vogelvrienden werd de hele wereld op de hoogte gebracht.

Delegaties vanuit alle uithoeken van de wereld kwamen in Iglostad aan.

Professor Niezel liet iedereen door het dakraam van de school naar binnen komen, aangezien de grond nog verder was ingezakt en het zijvenster ook al niet meer geopend kon worden.

- Ah! Ah! Ah! Wat zijn ze grappig in Iglostad! We gaan ons goed amuseren, zei een bewoner van Oliestad. Voor mij staat één ding vast: ik weiger om ook maar iets te veranderen! Ik verdien veel geld door olie te verkopen. Het klimaat kan me een worst wezen!

Professor Niezel deed alsof hij het niet gehoord had, maar merkte op dat het konijn zwarte en glibberige poten had door de olie, en overal sporen achterliet. Hij vroeg zich af wat hem van mening zou kunnen doen veranderen...

Professor Niezel ging zitten om aantekeningen te maken. Maar net op datzelfde moment zakte de school een beetje dieper weg.

- Help!, riepen alle gasten uit.

Er was paniek alom.

Lange preken waren niet meer nodig. Allen hadden aan den lijve kunnen ondervinden dat dit een gevaarlijke zaak was.

Iedereen koos het hazenpad om de smeltende bodem van Iglostad zo snel mogelijk per schip te verlaten.

Gelukkig waren er nog enkele moedige bezoekers die Meester Sneeuwvlok hielpen met het samenstellen van een lijst met alles wat ze konden doen om het klimaat te beschermen. Men moest eerst en vooral energie besparen.

Al diegenen die het schrift met de mooioe beloftes ondertekenden, verbonden zich ertoe zich in te zetten. En iedereen ging akkoord.

Op de kaft had Meester Sneeuwvlok in zijn mooiste handschrift geschreven «Gedragscode voor een betere wereld ».

Nu moesten ze het mooie schrift vol met handtekeningen tonen aan journalisten over heel de wereld

Professor Niezel vertrouwde deze taak toe aan Oliver de ivoormeeuw. Hij vloog met het schrift naar verre landen om de boodschap te verspreiden.

Enkele dagen later kondigden de kranten van de hele wereld in grote letters aan : “« Sauvons la terre avec Niezel ! *Red de wereld met Professor Niezel. Save the world with a polar scientist*».

In de krantenberichten werden enkele voorzorgsmaatregelen uit de gedragscode overgenomen:

- Bedek uw pannen met een deksel wanneer u kookt;
- Verwijder Gsm-opladers uit het stopcontact wanneer de telefoon is opgeladen;
- Trek een warmere trui aan, sluit de deuren wanneer u het koud hebt, en zet de verwarming een beetje lager;
- Neem de trein in plaats van het vliegtuig, wanneer u de keuze heeft, en uw fiets in plaats van de wagen.

De kranten geraakten niet tot in Iglostad. Maar dit had weinig belang, want de vorst, de sneeuw en de gure wind hadden Iglostad dan toch uiteindelijk nog bereikt.

De vliegtuigen konden niet meer vliegen en de boten kwamen vast te zitten in het ijs. Niemand kon Iglostad nog binnen of buiten.

Met volle moed begonnen de inwoners aan hun jaarlijkse najaarswerkzaamheden: het bouwen van de prachtige witte iglo's, waar ze de tijdens de donkere koude winter in zouden leven.

Professor Niezel en zijn familie zouden tot de volgende zomer moeten wachten om terug naar huis te keren. Dit vonden ze helemaal niet erg, want er viel nog zoveel te beleven in Iglostad!

... en Waaghals en Breekhals konden nu eindelijk ook met hun slee op echt noordpoolavontuur!

Breekhals en Waaghals laadden hun sleeën. Maar vooraleer de grote ijzige vlakten te trotseren, toonde Breekhals met trots aan zijn vrienden hoe de magische tent werkte.

Hij gooide het de lucht in... en de tent vloog weg! Ver, heel ver weg... want de wind van Iglostad blaasde heel hard. Uiteindelijk verdween ze uit het zicht.

Allen moesten hartelijk lachen, ze hadden de tent toch niet meer nodig. Dankzij de inzet van hun vrienden om energie te besparen, zouden er in Iglostad altijd mooie iglo's klaar staan voor onze avonturiers.

Opgedragen aan

- **ALAIN** en **GAUTHIER**
- Aan alle kinderen die tegen een ziekte vechten, in het bijzonder aan LAURENCE die ons te vroeg heeft verlaten en die we missen.

DANK

aan **ALAIN HUBERT**, ontdekkingsreiziger en voorzitter van de International Polar Foundation,

aan **GAUTHIER CHAPELLE**, doctor in de biologie en directeur van de VZW Biomimicry Europa,

aan **GRAHAM KEEN**, marketing consultant,

voor hun waardevolle hulp.

D/2008/M.Dielemans, éditeur.

INTERNATIONAL
POLAR FOUNDATION